

Hongerige Britten

MET DE TENT DOOR DE ÉCRINS

en bijtende vliegjes

De GR 54 omcirkelt het bergmassief de Écrins in de Franse Alpen. Begin september laten wij ons er charmeren door de hoge pieken, marmotten en gemzen. We leren ook dat hongerige Britten niet bijten, maar steekvliegjes wel.

- 1 Bourg d'Oisans ligt er prachtig bij op onze perfecte startdag.
- 2 'Zo moeilijk is deze klim toch niet?' zegt de berggeit wanneer we hijgend de pas bereiken.
- 3 Deze groene kanjers bevolken *en masse* het Plateau d'Emparis.
- 4 Luxegevoel tijdens trektochten: een verlaten skiterrras maakt van onze noedels een sterrenmaaltijd.
- 5 Het pittoreske Besse en Oisans, ooit een grenspost tussen Frankrijk en het hertogdom van de Savoie.

**Wanneer één van onze tentstokken
luid knakt, kijken we elkaar bang aan.
Wordt het een nachtje onder
de blote sterrenhemel?**

In Bourg d'Oisans leiden de wit-rode streepjes ons tussen de bomen het steile dal uit. Ons startmoment hebben we goed gekozen: een week geleden was het hier nog 38°C, maar onweders brachten verkoeling.

Tussen de vervallen muren van een ruïne zetten we onze tent op naast een riviertje. Iets verderop staat een grote chalet voor wintersporters: gesloten. Er is geen ontsnappen aan de ski-infrastructuur. Dan maar dankbaar gebruikmaken van de tafels en stoelen op het terras om onze noedels klaar te maken.

Een écht ontbijt

's Ochtends word ik wakker met gewriemel naast me. Lien staat vol beten en krabt zich een ongeluk. Is er een beestje in haar slaapzak gekropen of waren het de geesten van ruïnebewoners? Het blijkt een zwerm steekvliegjes te zijn geweest die haar een week lang ongelooflijke jeuk zal bezorgen.

Terwijl we ontbijten aan onze vaste tafel, verschijnen drie trekkers op het pad. De grote vlag aan hun rugzak verradt dat de vijftigers uit Wales komen. Ze lonken naar de chalet achter ons, maar met het woord "gesloten" veeg ik de glimlach van hun gezicht.

"Weten jullie of er op de col iets te eten valt? Wij hebben geen ontbijt mee", vraagt een van hen en wrijft daarbij over de wilde baard die tot aan zijn navel reikt. "Geen

ontbijt!?” “Welja, we hebben cornflakes gegeten bij onze thee, maar ik bedoel écht ontbijt. Spek. Eieren.” Hun redding is nabij: even verderop adverteert een krijtbord een boerenomelet. Wij kunnen aan het menu weerstaan, maar het trio stormt op het herdershuisje af.

Hagel en zonneslag

Bovenop de Col de Sarenne krijgen we het eerste vergezicht op de pieken van de Écrins. Daarna dalen we af naar Clavans-le-Haut, een slaperig gehucht waar we begroet worden door een onfrisse dorpskat. “Wil je ‘m meenemen?” vraagt een boer vanop zijn tractor. “Hij is er al twintig!” Lunchen doen we in de bibliotheek: een halfopen stenen hut die ook dienstdoet als bushalte.

Dan trekken we verder naar Besse en Oisans, een schattig dorpje met geplaveide straatjes. Ooit was het een grenspost tussen Frankrijk en het hertogdom van de Savoie, dat in 1860 als laatste departement aan Frankrijk werd toegevoegd. Aan de rand van het dorp ontdekken we de artisanale bakkerij

La Tourte de Besse en het huisgemaakte zuurdesembrood dat vers uit de houtoven komt.

Op de bivakzone laten we ons overhalen om de klim voor morgen te bewaren en geraken aan de praat met andere hikers. Zij trotseerden vorige week zowel extreme hitte als onweders. Verhalen over zonneslagen op 2500 m hoogte en kapotgehadde tenten wisselen elkaar af. Even later komen ook de drie Welshmen aanzetten, elk met een gigantisch brood onder de arm.

Franse salades

Tijdens de lange klim blijkt de grootste uitdaging het ontwijken van sprinkhanen te zijn. Een zwerm aan blauw, rood en groen vliegt om ons heen. Eens boven genieten we van een spektakel: een herder die zijn kudde schapen over de alm leidt met de hulp van drie honden.

Op het Plateau d’Emparis besluiten we een omweg te nemen naar het Lac Noir. De extra klim loont de moeite, want het zicht op de Grand Pic de la Meije is prachtig: één van de hoogste in de Écrins met

eeuwige sneeuw. Voorlopig nog althans.

De schijnbaar eindeloze afdaling herleidt onze kuiten tot prut. In het dal stoppen we aan het eerste cafeetje voor een ijskoude cola. Uiteraard zitten onze hongerige vrienden er al. Wanneer de serveerster hen een pannenkoek met kaas en tomaat brengt, lijken ze verbaasd: “Op het menu stond *salées*, dus ik dacht dat het een salade was ...” De crêpes vallen echter in de smaak. De laatste hap is nog niet achter de kiezen wanneer ze al een tweede ronde bestellen met banaan en chocolade.

Een hapje muis

De Meije begroet ons opnieuw wanneer we de volgende ochtend onze tent uitkruipen op het trekkersveld in La Grave. Tot Villar-d’Arène gaat het vlak langs een kronkelend riviertje. Eenmaal voorbij het dorp, neemt de steiltegraad gestaag toe. Langs weerszijden van het pad worden we beloofd met watervallen.

Aan een refuge op het hoge plateau stoppen we voor een stuk dure, maar

Het laatste stuk is enkel voor avonturiers zonder hoogtevrees: een smal pad met losse stenen waarnaast de diepte gaapt.

→ lekkere taart. “Je moet zeker die met bosbessen proeven”, smult een dame op een bankje naast ons. “De opzichter gaat eind deze zomer op pensioen, het zijn dus zijn laatste!” Ook de huiskat krijgt zin in een snack. Plots springt ze vlak naast ons uit het hoge gras met een dikke muis in haar bek, die ze smaakvol oppeuzelt op het terras.

Nabij de Col d’Arsine zetten we onze tent op aan een meertje. De weerspiegeling van de bergen is magisch. Wanneer we één van onze tentstokken luid horen knakken, kijken we elkaar met opengesperde ogen aan. Wordt het een nachtje onder de blote sterrenhemel? Uiteindelijk blijkt het om een losse schroef te gaan die aangedraaid moet worden. Oef!

Na het eten vergapen we ons aan de schitterende sterrenhemel. Wat ben ik dankbaar dat we op zo’n mooie plek mogen wildkamperen. Frankrijk is één van de weinige landen in West-Europa waar dat nog is toegestaan. Met je tentje vrij de natuur intrekken op amper een paar uur wandelen van de dichtstbijzijnde cappuccino en stokbrood ... geweld!

“Volgens mij is dit de top”

Marmotten duiken links en rechts van het pad op tijdens onze klim naar de pas.

Af en toe waarschuwen ze elkaar voor het naderende gevaar met een schelle schreeuw. Boven kijken we uit over een reeks meren die gevoed worden met smeltwater van de Glacier d’Arsine. Het grijsblauwe troebele water smaakt heerlijk!

Tijdens de afdaling kruisen we meer en meer toeristen. De trek naar de Col d’Arsine blijkt een populaire dagtrip te zijn. Onder hen ook een bus of twee Spanjaarden: onze *bonjours* worden steevast beantwoord met gehijgde *holas*.

Aan het meer halverwege de berg puft een vrouw tegen haar man: “Volgens mij is dit de col al”. Onze blik dwaalt van haar knalrode wangen naar de wegwijzer die de afstand tot de top inschat op ‘1h45’. We zeggen wijselijk niets.

Concurrerende walmen

Wanneer we aankomen in Le Monétier-les-Bains, laten we het resort met thermische baden links liggen en trekken meteen naar de belangrijkste plek in het dorp: de crêperie. “De keuken sluit, maar jullie kunnen nog snel bestellen”, verwelkomt de serveerster ons bitsig.

“In plaats van gewoon op het terras te gaan zitten, kunnen jullie je aankomst in

het vervolg beter even signaleren”, snauwt ze nog. “Ik dacht dat onze lichaamsgeur dat al voor ons gedaan zou hebben ...” mompel ik binnensmonds. Wanneer we het restaurant binnenstappen, begrijpen we waarom dat niet zo was: een overweldigende walm van kaasfondue vult de ruimte.

Twee werelden, één markering

De GR 54 volgt de skiliften naar de Col de l’Eychauda. Wij kiezen echter voor de variant die ons door een wilder stuk van het park gidst. De klim naar de Col des Grangettes wordt onze grootste fysieke uitdaging van de week. Het laatste stuk is enkel voor avonturiers zonder hoogtevrees: een smal pad met losse stenen waarnaast de diepte gaapt. Hoewel er stevige kabels hangen waaraan we ons kunnen vasthouden, blijft het oppassen met onze zware rugzakken.

Boven kijken we aan de ene kant uit over een groene vallei met bergen en aan de andere over het ruige en ijskoude gletsjermeer Lac de l’Eychauda. Twee volledig andere werelden, verbonden door een wit-rood GR-streepje op de top.

- 1 Als dit mijn parochie was, zou ik gerust priester willen zijn in La Grave.
- 2 Dit kampeerplekje geeft ons het wildernisgevoel waar we maanden naar hunkerden: meeuuhh-derziel alleen.
- 3 De watervallen van La Romanche belonen ons tijdens de klim via de Pas de l'Ane.
- 4 Meertjes met smeltwater van de Glacier d'Arsine. Het troebele water smaakt heerlijk op een hete zomerdag!
- 5 In Vallouise lopen we *the lads* weer tegen het lijf en sluiten de tocht af met een groepsfoto.

Wales is een land

Bestoft en bezweet komen we enkele uren later aan in Vallouise. Resoluut stappen we op de supermarkt af en kopen al het essentiële om het einde van onze tocht te vieren: een stokbrood, fles wijn, magnums en douchegeel.

Net wanneer we denken dat we onze vrienden niet meer terug zullen zien, staan ze voor onze neus in de rayon van de salami. Op de valreep ontdekken we hun namen: Dai, Taffy en Andrew. Onze tocht eindigt hier, maar zij trekken verder. Wanneer we afscheid nemen, krijgen we met een knipoog nog een laatste belangrijke les mee: "Het voornaamste dat je moet onthouden, is dat Wales een land is!"

"Poets je weleens je tanden?"

's Avonds belonen we onszelf met een stevige hamburger in het enige geopende restaurant. Een Nederlands koppelt hoort onze tongval en richt zich tot ons:

"Nou, wat knap dat jullie dat doen, zulke tochten. Alles wat je nodig hebt gewoon op je rug meedragen. Dagenlang op pad zijn zonder je goed te kunnen wassen ..." Even droomt de man weg, tot een prangende

vraag hem te binnen schiet: "Poets je onderweg dan weleens je tanden?"

De volgende ochtend liften we terug naar Bourg d'Oisans. Onze chauffeurs zijn allen gepensioneerde Fransen die de grote steden inruilden voor de bergen. Niet alleen leren we zo meer over de regio,

maar ook dat de Fransen een afkeer van elkaar lijken te hebben: "Tussen de Savoie en de Haute-Savoie botert het niet, iedereen haat de Parijzenaren en over Corsica spreken we zelfs niet!" Misschien valt het allemaal nog wel mee tussen Vlamingen en Walen ... •

Praktische info

De GR 54 is een lus van 184 km rond het massief van de Écrins. Met net geen 13.000 verticale meters is het **een van de pittigste routes in Frankrijk**. Wij wandelden op zes dagen tijd van Bourg d'Oisans naar Vallouise. Overnachten deden we telkens in onze tent. Het openbaar vervoer is beperkt, maar liften is een gekend transportmiddel onder buitensporters in de vallei. Meer info: www.ecrins-parcnational.fr

FFRP bracht in 2023 **een volledig herziene gids uit met alle praktische informatie**.

Ook te verkrijgen in de webshop van Grote Routepaden.

